

americana en rootsmuziek in Groningen

TakeRoot PRESENTS

- 5 SEP ■ PARKER MILLSAP
- 8 SEP ■ JOLIE HOLLAND AND SAMANTHA PARTON
- 15 SEP ■ CHUCK PROPHET
- 19 SEP ■ TANGARINE
- 23 SEP ■ THE DEVIL MAKES THREE
- 15 OKT ■ JW ROY & THE ROYAL FAMILY
- 20 OKT ■ LUKE WINSLOW-KING
- 8 NOV ■ OVER THE RHINE
- 30 NOV ■ LERA LYNN
- 13 JAN ■ THE COMO MAMAS

TICKETS: DE-OOSTERPOORT.NL

RAYMOND VAN HET GROENEWOUD

» "In Amsterdam was ik een Belg en later toen we teruggingen naar Brussel was ik een Hollander. Het buitenbeentje werd mijn personage. Nog steeds ben ik, denk ik, moeilijk in te kaderen. Onafhankelijkheid is belangrijk voor me. Als kind hoor je het liefst ergens bij. Ik wilde in mijn vroege tienerjaren bij The Beatles horen. De vijfde Beatle wilde ik zijn. Maar John, Paul, George en Ringo hadden mij niet nodig. De muziek van The Beatles was voor mij een komeetinslag. Daarna was niets meer hetzelfde. De chemie tussen met name John Lennon en Paul McCartney is weergaloos. Wat ik me uit de tijd als achtjarige in Amsterdam verder nog het meest levendig herinner zijn twee bezoeken aan het Olympisch Stadion, waar ik Ajax zag spelen. Ook het straatvoetbal kan ik me nog goed voor de geest halen. Voetbal en muziek, daar komen mijn herinneringen wel zo'n beetje op neer."

Met Nederland lijkt hij, getuige nummers als *Ik Hou Van Hollanders*, een moeizame relatie te onderhouden. Ook in interviews laat hij zich soms weinig flatteus uit over zijn luidruchtige noorderburen. Lachend: "Ik kom uit een Hollands nest. Wat je in mijn liedjes anti-Hollands zou kunnen noemen, heeft in feite niets te maken met Nederlanders. Het is eerder een karikatuur, een symbool van een luidruchtig soort mens. Nederlanders zijn letterlijk uitgesprokener. Als ze in de trein zitten, lijken ze steeds alles te zeggen wat in ze opkomt. *Oh wat zitten we hier goed. Wat smaakt het broodje lekker.* Dat soort overbodige mededelingen schallen ze dan door de coupé. Ik maak er een archetype van, dat overigens wel rijkelijk is vertegenwoordigd. Vlamingen hebben, denk ik, meer de blues in zich. Ze voelen iets, maar praten er niet over. Toen ik als kleine jongen weer naar Brussel ging, kwam ik erachter dat Vlaanderen en Nederland echt twee verschillende werelden zijn. Maar ik heb nooit te klagen gehad over aandacht in Nederland. In de lente van 2019 sta ik er weer sinds lange tijd in mijn eentje in de theaters. Daar verheug ik me op. Ik hoop dat er volk op af komt."

Van het Groenewoud formuleert bedachtzaam. Soms komt hij terug op een eerder besproken onderwerp. "Mijn gedachten werken nu eenmaal zo. Ik ben een rusteloze man. Dat terwijl juist zo veel mensen zeggen rust in mij te vinden. Het is steeds wild in mijn hoofd."

Eerlijkheid, liefde en vriendschap dat houdt ons recht en sterk En je achterwerk. Ja je achterwerk... Daar staat mijn huis (Eerlijkheid)

Het is niet de eerste keer dat een verzamelalbum van Van het Groenewoud verschijnt. Ook heeft hij geregeld nieuwe versies van oude nummers opgenomen. Enige nostalgische reflexen lijken hem dus niet vreemd. "Je ontsnapt, denk ik, niet aan de nostalgie. Het is als kijken naar oude foto's. Je stuit met enige regelmaat op je oude ik. Met ARCHIVARIS wilde ik geen banale verzameling presenteren. Het is een soort *director's cut* geworden. Je kunt voelen hoe ik de nummers zie. Ik heb ervan genoten te grasduinen in die oude opnamen. Maar het is ook een opgave naar je vroegere zelf te luisteren. Ik mag mijn stem niet graag horen. Toch kan ik niet ontkennen onder de indruk te zijn van de muziek die ik de laatste vijftig jaar heb gemaakt. Die afstand in tijd wordt in ARCHIVARIS chronologisch afgelegd. De volgorde, de sequentie van de nummers is op een dergelijk archiefalbum wezenlijk." "Liedjes zijn nooit af. Ik kan niet goed naar mijn eigen muziek luisteren, want dan staan de onvolkomenheden een aangename beluistering in de weg. Onvolkomenheden die doorgaans alleen door mij worden gehoord. Daarom hoor ik ze liever niet. Ik ben zo aan ze gehecht dat ik ze daarom live zo goed als mogelijk wil behandelen. Het zijn mijn kinderen."

Hey

programma
2018

Ruben Hoeke
za 15 september

Special RockEvent
za 29 september

Reservoir Dogs
Band
za 20 oktober

Leif de Leeuw
Band
za 17 november

Heyhoef
backstage

www.heyhoef-backstage.nl

De laatste jaren is zijn muziek slanker geworden. Hij lijkt meer te kunnen zeggen met minder muzikale omlijsting. Op ARCHIVARIS is die weg naar de pure eenvoud goed te volgen. „In mijn aanpak voor ARCHIVARIS ben ik meer als een jazzmuzikant aan de slag gegaan. Ik heb gaan stoeien met het materiaal. In de popmuziek is dat niet gebruikelijk. Daar staat het materiaal vast. Ook concerten zijn min of meer gebonden aan een vast stramien. In de jazz durft men dat los te laten. Zo zie ik mijn oeuvre ook. Het is ooit opgenomen, maar dat betekent niet dat ze gestold zijn in hun oorspronkelijke vorm. Ik herneem ze met regelmaat. Bovendien ben ik van mening dat de meeste nummers te vroeg worden opgenomen. Meestal speel ik de nieuwe nummers al een poos live voordat we ze opnemen. Als de gloed er goed in zit, is het moment juist. Een voorbeeld muziek die op het geschikte moment is opgenomen is DESIRE van Bob Dylan. Dat heeft een aparte *live feel*. Het is belangrijk altijd goed naar jezelf te luisteren en in de studio te blijven zoeken naar dat live moment. Kritisch durven zijn, daar komt het op aan. De laatste jaren denk ik inderdaad dat ik met minder meer kan zeggen. Het is, vrij naar Miles Davis, zo dat het niet gaat om de noot maar om de ruimte tussen de noten. De stilte en timing zijn essentieel. De vader van mijn eerste lief zei ooit tegen me dat timing en dosering het belangrijkste zijn. Dat geldt voor de muziek net zoals voor de liefde. Feit is dat ik tegenwoordig minder bulder en meer fluister.”

Maar ook tekstueel past hij zijn liedjes aan. Zijn *claim to fame Meisjes* uit 1977 bevatte de regel *Ze komen zelden klaar, meneer*. Die heeft hij in een nieuwere versie aangepast tot *Je bent er nooit mee klaar meneer*. Komt het verstand met de jaren? “Dat stoutmoedige was ik beu. Misschien is dat wel een vorm van volwassen worden.” In de jaren zeventig en tachtig was die zin de reden dat de KRO en NCRV het nummer niet draaiden. “Als je wilt dat de muziek met je mee groeit, zul je af en toe nieuwe versies moeten maken. Vasthouden aan het verleden heeft iets potsierlijks. Ik zoek de provocatie niet meer op. Op dat gebied heb ik, denk ik, niets meer te bewijzen.”

*Vroeger was het beter / En toen ben je getrouwd
Gitaar weggegeven / Een lelijk huis gebouwd
(Vroeger Was Het Beter)*

Raymond Van het Groenewoud is streng voor zichzelf. “Maar ik hoor toch echt altijd eerst de fouten van anderen”, zegt hij lachend. “In de studio ben ik geen democraat. Dan ben ik baas. En wel over mijn eigen creatie. Niemand weet zo goed als ik hoe het lied moet klinken. Ik weet waarmee ik bezig ben. Dat wil niet zeggen dat ik geen tegenspraak duld, maar ik trek mijn eigen plan en houd mijn creatie in de hand. Steeds wil ik iets maken waar ik op dezelfde manier van geniet als van muziek van een ander. Ik reik dus altijd naar het onbereikbare. Muziek maken is een vorm van zelfkwellung.”

De laatste jaren speelt hij live met band weer alle gitaarpartijen. En ook in het theater houdt hij het *lean and mean* door alleen achter de vleugel te zitten. Knallen met de band en dan weer kwetsbaar solo een liedje brengen. In hem huizen twee karakters. De losbol die de ironie niet schuwt, en de introverte singer-songwriter die emoties weet te vangen. “Ik herken die polen zeker. Het ene moment ben ik enthousiast luidruchtig en dan weer verstild bedachtzaam. Zo is mijn muziek en zo ben ik als mens. Emotie is een heikel punt. Natuurlijk ben ik op het podium een doorgeefluik van emoties. Als ik mijn werk goed doe, komen de emoties bij het publiek terecht. Maar vooral op momenten dat ik kwetsbaar ben, bij grote vermoeidheid bijvoorbeeld, kan het me

overkomen dat de emotie mij overmant. Ik heb het ooit te zwaar gekregen toen ik, de uitputting nabij, *Jarig* zong. De juiste mate van vermoeidheid kan echter ook de creativiteit ten goede komen. Je houdt je dan niet te veel bezig met details. Tegenwoordig ben ik weer flink aan het repeteren om zelf alle solo's te spelen. Dat is best een uitdaging. Maar ik was het zat steeds met andere gitaristen in discussie te gaan over de luidsterkte of de manier van spelen. Niets ten nadele van die muzikanten, maar ik houd ook dat aspect van mijn muziek liever in eigen hand. Als ik alleen speel heb ik de meeste kans op perfectie.”

In zijn oude werk ontdekt hij nog genoeg om niet steeds op de prop-pen te hoeven komen met nieuw materiaal. Alsof zijn oude werk voor hem niets van zijn betekenisvolle gloed heeft verloren. “Met vijftig jaar muziek achter de kiezen wordt het niet gemakkelijker om met iets nieuws te komen. De hernieuwde confrontatie met mijn oeuvre levert ook weer iets nieuws op. Sommige nummers zijn veranderd. We leven in een ander tijdsgewricht. En het is zeker niet zo dat ik geen nieuw materiaal meer opneem. Ik werk er elke dag nog aan. Deze ochtend nog stuitte ik opeens op een melodie. Die heb ik meteen op noten uitgeschreven, want ik ben een componist van de oude stempel. Ik ben nog als musicus opgeleid en heb er nog les in gegeven. Bij het componeren is het, net als bij het musiceren in het algemeen, voortdurend een spel van organisatie en improvisatie. Pas wanneer je de gebaande paden verlaat, kom je op interessante plekken. Het toeval speelt bij mij een belangrijke rol. Al spelend stuit ik op een melodie die ik dan weer kan gebruiken. Dat is een geschenk. Het is mooi als iets nieuws kloten heeft en tegelijk funky is. Het toeval is iets moois. Tot mijn beste nummers reken ik: *Twee Meisjes*, *Het Lied van de Zee* en *In Mijn Hoofd*.

*Het is prettig toeven in mijn hoofd
In mijn hoofd blijft alles in balans, onuitgesproken
(In Mijn Hoofd)*

Raymond van het Groenewoud schetst met woorden. Hij tekent muziek. Een impressionist die een zintuiglijk gevoel vangt. Nooit trapt hij in de valkuil gevoelens te beschrijven. Hij roept ze op. Soms kwetsbaar dan weer absurdistisch uitgelaten. Een romanticus, dat ook. Maar wel één die de romantiek vaak binnenstebuiten keert. Een mijmerende kunstenaar, intellectueel. Een musicus die leeft voor de liefde voor muziek. Een man ook die de vrouw als een visioen beziet. Voor hem belichaamt het beeld van de vrouw perfectie. Hij creëert ideaalbeelden. Muziek om in te schuilen.

Na de fotoshoot wil Raymond van het Groenewoud nog best even mee op café. Lopend naar de staminee met een bierkaart met wel tweehonderd soorten zegt hij: “Joden en zwarten vormen een groot deel van mijn artistieke interesse. Ik heb weleens gezegd dat ik een racist ben omdat ik joden en zwarten superieur vind. In de Tin Pan Alley, uit de late negentiende en vroege twintigste eeuw in New York, komt het zwarte en joodse zo'n beetje samen. In *As Time Goes By* van Herman Hupfeld en bekend geworden in de film *Casablanca* door Dooley Wilson herken ik hoe snel de tijd is gegaan en dat het wezenlijke schuilt in de kleine dingen. In een kus bijvoorbeeld, of... meisjes.” ■

*You must remember this / kiss is still a kiss
A sigh is just a sigh / The fundamental things apply
(As Time Goes By)*

Zie voor speellijst www.raymondvanhetgroenewoud.be